

met, tog de Madkurv med og drog ud i Landet, til Kongelunden eller Dragør. Det var Ugens lykkeligste Timer for dem alle. Ogsaa Stine var med, skønt hun var bleven saa hofteskæv, at hun maatte støtte sig til en Stok og under Gangen slingrede med Overkroppen som et Skib i Søgang. Et Sted midt paa Marken eller paa en Grøftekant blev Mellemmaderne pakket ud, og bagefter fik Børnene Lov til at løbe om og lege.

Men rigtig frimodig blev Mads Vestrup heller ikke ude i Naturen mere. Hvor varmt Solen end skinnede paa ham, og hvor prægtigt Lærkerne sang over hans Hoved, han kom aldrig bort fra Tankerne om Synden i Verden og den evige Fortabelse. Han havde elsket at sidde saadan ganske stille og lytte, naar Naturen talte, fordi han i saadanne Øjeblikke følte sig som lukket ind i Evigheden. Nu hørte han kun Skovguden og hans bukkefodede Følge trampe gennem Stilheden og friste Menneskene med deres hedenske Latter. Nu lukkede han helst Øret for Fuglesangen og Bladsuset for at lytte til Salmetonen i sit eget Indre. Selv i disse sine bedste Timer, omgivet af Kone og Børn, kunde han gribes af bitterlig Længsel efter den endelige Udfrielse af Støvet og Ønsket om at kunne føre alle sine kære med sig bort fra Synd og Sorg og al denne Verdens onde Lyst.

En Dag paa Hjemvejen fra Aviskontoret, da han havde taget Plads i Sporvognen ved Holmens Bro, saae han paa Bænken foran sig en nydelig ung Pige, der nikkede venligt til ham. Det var hans Husværts Datter, Frøken Grete Randbøl.